

Stoker had zich
voor zijn arrestatie
maar vast opgeknapt!

Brigade Lobith vaart en speurt op de Rijn

Snel en soepel schiet de motorboot 151 van de brigade Lobith door het beweeglijke water van de Rijn. Deze boten worden bestuurd door soldaten-schippers, die hier onder wel haast ideale omstandigheden de tijd van hun dienstplicht vol varen.

AL een paar mijl vóór Lobith was de jonge stoker het vooronder ingedoken. In die kleine donkere ruimte waste hij de zwarte vlekken van z'n gezicht en rolde hij zijn door en door smerige overall in een paar oude kranten. Bedaard stopte hij al zijn spullen in een slonzig koffertje en ging toen doorgemoedereerd met zijn zondags pak aan in het brede stuurhuis staan.

Het kittige motorbootje van de Koninklijke Marechaussee meerde langszij en wachtmeester S. Vos sprong als eerste op het dek van de Duitse sleepboot, dat glibberig was van vuil en olie. Uit de verte had hij die stoker al zien staan en vond die opknapperij een nogal vreemde bedoening. Zo'n gepolijste ontvangst was hem nog nooit overkomen! Maar hij had de deur van het stuurhuis nog niet goed en wel opengezwaaid of daar kwam de Nederlandse stoker al met een verklaring: „Ja baas, ik heb het pakkie deftig maar aangetrokken, want ik heb nog twee maanden lix te goed, zie je. En ik kom er hier toch niet door.”

EEN half uur later zat die stoker in een van de cellen van de kraakheldere kazerne waarin de brigade Lobith van de Koninklijke Marechaussee is gehuisvest. Een grijs bouwwerk, dat in vroeger jaren als herenhuis dienst

heeft gedaan. In een ruime kamer van dat pand heeft adjudant A. van Rijn (een meer toepasselijke naam had de commandant van deze brigade echt niet kunnen dragen) ons uit de doeken gedaan hoe de kaarten precies liggen in

Een breed en bubbelend kielzog trekt de motorboot achter zich aan. In de verte, waar de Rijn nog helemaal van Duitsland is, nadert een lange stoet schepen. Dat betekent weer hard werken!

Daar zijn ze weer

OP een kleine, Belgische Rijn-aak zit een papegaai in het knusse woonkamertje, die zowel bijzonder eigenwijs als praatziek is. Wanneer de twee gewapende marechaussees behoedzaam het trapje afdalen en de smalle deur opentrekken, begint het dier alarmerend te schreeuwen: „Lena, „Lena, daar zijn ze weer!” De schippersvrouw komt dan maar gauw aanhollen en sust hem met een paar gemoedelijke woorden. Ze geeft de paspoorten aan de twee militairen en terwijl die de boekjes secuur doorbladeren, zit die papegaai met moeite zijn ergernis in te houden. En als het werk weer voor elkaar is, roept hij oproerig: „D'r uit jullie! Mars!”

Bij de 41 mannen van de varende brigade Lobith vormt die papegaai herhaaldelijk het onderwerp van gesprek. Ze vinden het de meest intelligente vogel van de hele Rijnvloot. Ook al gedraagt hij zich niet bijster disciplinair.

die drukke grenspost te water: Lobith. Feitelijk kun je Lobith niet eens een dorp noemen. De groene oever van de Rijn wordt plotseling onderbroken door een rijtje huizen, die uit de verte nogal intiem dicht tegen elkaar aan lijken te staan. Wanneer je dan later over de hoge, stenen kade en door het nauwe kronkelstraatje loopt, zie je vrijwel niets anders dan uitpuilende winkels, waar zo wat van alles te koop is. En dertien café's staan paraat om de dorst van de schippers te lessen.

Drukke nering

DE handeldrijvende middenstand van 't kleine Lobith — dat via diverse onderwijzers het geheugen van ieder kind binnenglijpt, omdat vader Rijn daar nu eenmaal ons vaderland binnenstroomt